

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Ing. H. S.**, bytom M., zastúpenej JUDr. V. B., advokátom vo V., proti odporcovi **Mestu V. K.**, o **určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši pod sp.zn. 2 C 36/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2008, sp.zn. 14 Co 124/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2008 sp.zn. 14 Co 124/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd vo Veľkom Krtíši rozsudkom z 15. februára 2008 č.k. 2 C 36/2007-131 určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané navrhovateľke odporcom listom zo dňa 22.2.2007 je neplatné. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 14 674,-- Sk na účet jej advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že pokiaľ ide o prvý bod okamžitého zrušenia pracovného pomeru a to neadekvátne správanie sa navrhovateľky voči sťažovateľke MUDr. M. B., nebol dodržaný postup upravený v § 9 ods. 2 a bode 5 pracovného poriadku odporcu. Z výsluchu svedkyne Ing. K., ktorá bola priamou nadriadenou navrhovateľky, vyplynulo, že táto od sťažovateľky oprávnene požadovala doklady, potrebné k vybaveniu jej žiadosti. Okrem toho svedkyňa L. V. a Ing. K. potvrdili, že ako navrhovateľka, tak aj sťažovateľka na seba navzájom zvyšovali hlas. Súd prvého stupňa poukázal aj na výpovede Ing. K., L. V. a prednostu Ing. R. W., z ktorých zistil, že navrhovateľka má prenikavý hlas a preto niekto môže mať dojem, že na neho kričí, aj keď rozpráva bežným spôsobom. Pokiaľ išlo o druhú časť okamžitého skončenia pracovného pomeru, kde bolo navrhovateľke vytknuté, že dňa

6.2.2007, 7.2.2007 a 9.2.2007 predložila potvrdenie od lekára o celodennej návšteve z dôvodu zlého zdravotného stavu, hoci sa v týchto dňoch zúčastnila rekvalifikačného kurzu, čím sa dopustila podvodného konania voči zamestnávateľovi s úmyslom získať vyplatenie mzdy v plnej výške, súd prvého stupňa mal za to, že sa nepreukázalo, že by sa navrhovateľka v skutočnosti rekvalifikačného kurzu v inkriminovaných dňoch zúčastnila. Navrhovateľka uvádzala, že sa zapísala do prezenčnej listiny, ale kurzu sa nezúčastnila. Súd prvého stupňa uveril výpovedi navrhovateľky, lebo je nepravdepodobné, že by jej lekárka potvrdila priepustku len na určitý časový úsek, keďže jej vystavila priepustky aj na ďalšie dni vopred. Aj keď navrhovateľka priznala tú skutočnosť, že si na priepustku dopísala sama, že potvrdenie od lekárky platí na celý deň, prvostupňový súd poukázal na to, že takáto prax bola u odporcu zaužívaná, keď tak robili aj iní pracovníci odporcu. Prvostupňový súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že v dňoch 6.2.2007 a 7.2.2007 sa navrhovateľka ustanovila na zavolanie svojej nadriadenej Ing. K. na pracovisko s tým, že aj vybavila stránky. Za nedôvodné považoval aj odporcom vytykané porušenie povinnosti navrhovateľky v súvislosti s vybavovaním MUDr. B., lebo pri vybavovaní jej sťažnosti odporca nepostupoval v zmysle pracovného poriadku a sťažnosť občanov na správanie zamestnanca bolo potrebné kvalifikovať len ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Navyše okamžité skončenie pracovného pomeru je datované dňa 22.2.2007, pričom zo zápisnice zo zasadnutia výboru odborovej organizácie zo dňa 20.2.2007 vyplýva, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru s navrhovateľkou bude 21.2.2007. Preto dospel k záveru, že neboli dané dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru odporcu s navrhovateľkou v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Úspešnej navrhovateľke priznal v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania vo výške 14 674,-- Sk.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcu rozsudkom z 20. mája 2008 sp.zn. 14 Co 124/2008 rozsudok okresného súdu zmenil a návrh zamietol. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 13 509,70 Sk na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V posudzovanom prípade odvolací súd nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že okamžité zrušenie je neplatné pre neexistenciu dôvodov. Odvolací súd zopakoval dokazovanie výsluchom navrhovateľky, ktorá objasnila a potvrdila, že v stredu 7. februára 2007 a v piatok 9. februára 2007 na pracovisku nebola. Svoju neprítomnosť odôvodňovala priepustkami potvrdenými lekárkou bez toho, aby celodenné vyšetrenia v skutočnosti absolvovala. Z hľadiska skutkového stavu bolo preto v posudzovanej veci potrebné konštatovať, že navrhovateľka porušila pracovnú

disciplínu a pri hodnotení stupňa jej porušenia a intenzity na rozdiel od okresného súdu, odvolací súd považoval existenciu závažného porušenia pracovnej disciplíny tak, ako to má na mysli ustanovenie § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce v znení do 31.8.2007 za danú. Úvahu okresného súdu nepovažoval za správnu a najmä nie za úplnú z hľadiska adekvátneho postihovania a porušenia pracovnej disciplíny. Navrhovateľka nesporne a nepochybne porušila svoju základnú právnu povinnosť, lebo objektívny dôvod, pre ktorý sa v uvedených dňoch nemohla zúčastniť v práci, neexistoval. Vzhľadom na svoj stupeň vzdelania a funkciu, ktorú zastávala, si musela byť vedomá, že porušuje základné právne povinnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľka sa týmto spôsobom dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny. Súd druhého stupňa poukázal aj na to, že okresný súd pri svojich právnych záveroch zrejme podcenil resp. nedocenil postoj navrhovateľky k plneniu pracovných úloh, dobu a situáciu na pracovisku, na ktorom došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnej povinnosti, mieru jej zavinenia a dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre odporcu. Nedocenil ani úlohu pracovného práva v súčasnom ekonomicko-sociálnom prostredí, ktorá by sa mala prejavovať i v prirodzenej úrovni dodržiavania pracovnej disciplíny a v aplikácii sankcií, pri jej evidentnom a najmä úmyselnom porušení, kedy zamestnávateľom je verejno-právny subjekt, od ktorého sa objektívne vyžaduje plnenie všetkých povinností, nielen ako zamestnávateľa, ale najmä ako orgánu verejnej moci. Námietku navrhovateľky, že skončenie pracovného pomeru nebolo prejednané s odborovou organizáciou vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože v spise je založená zápisnica zo zasadnutia výboru odborovej organizácie S. pri Mestskom úrade vo V. K. dňa 20. februára 2007, na ktorom zasadnutí bolo prejednané aj okamžité rozviazanie pracovného pomeru s navrhovateľkou. Z dôvodu, že pre skončenie pracovného pomeru okamžitým zrušením stačilo preukázanie zavinenej absencie navrhovateľky, ktoré zakladá osobitný stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny, odvolací súd prehodnotil skutkový stav zistený okresným súdom a vzhľadom na existenciu dôvodov považoval okamžité zrušenie pracovného pomeru v danej veci za platné. Odvolací súd poukázal aj na to, že odporca okamžite zrušil pracovný pomer aj z dôvodu neadekvátneho správania sa navrhovateľky pri vybavovaní žiadosti MUDr. B.. Pretože závery o neospravedlnenej neprítomnosti navrhovateľky na pracovisku naplnili znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, toto postačovalo pre odôvodnenosť a platnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Preto podľa odvolacieho súdu odpadol dôvod zaoberať sa a posudzovať, či navrhovateľka porušila svoje povinnosti aj pri vybavovaní žiadosti MUDr. B.. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrh ako

nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 2 O.s.p. podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala dovolanie s poukazom na ustanovenie § 237 písm. g/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že pred prejednaním veci krajským súdom došlo k výmene sudcu, ktorý pojednával dovtedy ako člen odvolacieho senátu. Keďže tento nový sudca debatoval so zástupcom odporcu, mala pochybnosti o jeho nezaujatosti a žiadala tieto skutočnosti preveriť. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom videla v tom, že v prejednávanej veci sa nejednalo o jej neospravedlnenú absenciu. Ona mala zdravotné problémy, lekárka jej navrhla práceneschopnosť, s čím však ona z dôvodu pracovných povinností nesúhlasila. Jej zdravotný stav si však vyžadoval vyšetrenie a liečbu. Pritom druhého dňa bola určitú dobu na pracovisku. Pokiaľ bola spochybňovaná odôvodnenosť jej neprítomnosti na pracovisku zo zdravotných dôvodov, potom bolo potrebné vykonať dokazovanie výsluchom ošetrojúcej lekárky prípadne vyžiadanim si jej zdravotného záznamu. ňou uvádzaný systém priepustok bol na pracovisku bežný, ktoré skutočnosti boli potvrdené výsluchmi viacerých svedkov. Rovnako bolo preukázané, že svoje pracovné povinnosti si plnila zodpovedne a odporca, ktorý s ňou chcel ukončiť pracovný pomer, si len hľadal dôvody.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 (ďalej len O.s.p.) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na námietku navrhovateľky v ktorej namietala zaujatosť člena odvolacieho senátu JUDr. Ing. J. G., ako aj s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastníci namietajú alebo nie) zaoberal sa dovolací súd v prvom rade otázkou, či dovolanie nie je dôvodné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie a zároveň ho považuje za dôvodné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania uvedené v tomto zákonom ustanovení však neboli dovolacím súdom zistené.

So zreteľom na navrhovateľkou uvádzaný dôvod dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Z ustanovenia § 30 ods. 1 zák.č. 385/2000 Z.z. v platnom znení vyplýva, že v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Citované zákonné ustanovenie zakotvuje inštitút vylúčenia sudcov z prejednávania a rozhodovania veci ako základnej zákonnej záruky zaistenia ústavnej požiadavky sudcovskej nezávislosti v civilnom konaní.

Z obsahu podania navrhovateľky vyplýva, že pochybnosti o zaujatosti sudcu JUDr. Ing. J. G. vyvodzuje z toho, že vymenil dovtedy prejednávajúceho sudcu a že má určitý vzťah k právnenému zástupcovi odporcu, s ktorými sa rozprával pred pojednávacou miestnosťou pred uskutočnenou výmenou člena odvolacieho senátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že vzťah zaujatosti sudcu je potrebné posudzovať pre účely vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nielen zo subjektívneho hľadiska konkrétneho sudcu, ale aj z objektívneho hľadiska, ktoré umožňuje zistiť, či v prejednávanej veci sú dané dostatočné záruky pre vylúčenie všetkých legitímnych pochybností o nezaujatosti a nestrannosti konajúceho sudcu. Rozhodujúce je pritom to, či možno predpokladať obavy účastníka konania za objektívne oprávnené a či sa nejedná len o subjektívne pocity toho, kto zaujatosť sudcu namieta. Musí ísť o také pochybnosti, ktoré vo všeobecnosti (objektívne), môžu mať so zreteľom na všetky okolnosti vonkajšieho vzťahu sudcu k zástupcovi účastníkov konania (spôsob, forma, intenzita, miesto, čas a pod.) právnu relevanciu k zákonnému ustanoveniu § 14 ods. 1 O.s.p. Za vylúčeného musí byť považovaný každý sudca, u ktorého sa možno dôvodne obávať, že mu chýba nestrannosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyjadrenia sudcu JUDr. Ing. J. G., nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosť o zaujatosti namietaného sudcu v zmysle uvedeného ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. Uvedený sudca uviedol, že účastníkov konania nepozná a nemá k nim žiadny vzťah. Ako právneho zástupcu navrhovateľky JUDr. B., tak aj právneho zástupcu odporcu JUDr. N. a substituenta JUDr. T. pozná len zo svojej rozhodovacej praxe. V senáte vymenil v súlade s platným rozvrhom práce JUDr. M.. Právneho zástupcu odporkyne sa len spýtal, či sa v pojednávacej miestnosti pojednáva, alebo prebieha porada senátu. Táto absolútne formálna a neosobná komunikácia trvala len niekoľko sekúnd.

Z predloženej časti rozvrhu Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že senát 14 Co zastupuje senát 17 Co odvolacieho súdu. Vzhľadom k tej skutočnosti, že členka senátu 14 Co JUDr. M. sa uvedeného dňa zúčastnila pohrebu svojho svokra v O., k výmene sudcu došlo v súlade s platným a účinným rozvrhom práce odvolacieho súdu.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že nie je možné považovať sudcu JUDr. Ing. J. G. za zaujatého a vylúčeného v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. a preto dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. nie je daný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle § 220 O.s.p. odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 4.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záverov, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje

k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). I keď odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p., keď doplnil dokazovanie : „ výsluchom navrhovateľky ...“, uvedená skutočnosť t.j., že by išlo o výsluch účastníka konania ako dôkaz v zmysle § 131 O.s.p. zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 20.5.2008 nevyplýva. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že podľa ustálenej súdnej praxe je potrebné rozlišovať medzi dôkazom, ktorým je len výsluch účastníka v zmysle § 131 O.s.p. a prednesom účastníka konania v prejednávanej veci.

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, pokiaľ chcel ním vykonané dokazovanie vrátane svedeckých výpovedí hodnotiť rozdielne ako súd prvého stupňa (prípadne doplniť v podstatnej rozhodujúcej časti) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku zák.č. 273/2007 Z.z., vrátane novely uskutočnenej zák.č. 384/2008 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k zamietnutiu návrhu, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p.

Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce

právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľkou napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však považuje za potrebné uviesť to, že konanie pred súdom musí vo všeobecnosti zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2, 3 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. júla 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková